

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/25287 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 26 januari 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

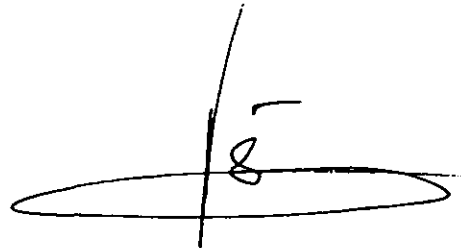
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 mei 2007

53-513.

Verzonden: **24 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/25287

V.nr.:

inzake: geboren op van Iraakse nationaliteit,
wonende te eiseres,
gemachtigde: mr. B.J.P.M. Ficq, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 21 november 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 31 maart 2006 heeft verweerder aan eiseres schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 21 april 2006 heeft eiseres haar zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 28 april 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 22 mei 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 7 juni 2006. Op 21 juni 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. Bij brief van 5 oktober 2006 heeft eiseres haar standpunt nog nader onderbouwd. In het verweerschrift van 10 oktober 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep. Bij brief van 17 oktober 2006 heeft de rechtbank verweerder nadere vragen gesteld, die verweerder bij brief van 23 oktober 2006 heeft beantwoord.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2006. De rechtbank heeft het onderzoek aldaar geschorst en de zaak ter verdere behandeling op grond van artikel 8:10, tweede lid, van de Awb verwezen naar een meervoudige kamer. Voorts heeft de rechtbank bepaald dat de onderhavige zaak ter zitting gezamenlijk zal worden behandeld met de zaken geregistreerd onder de nummers AWB 06/50100, AWB 06/51459 en AWB 06/47556. Op 17 november 2006 heeft de rechtbank schriftelijk vragen gesteld aan partijen. Daarop heeft verweerder bij brieven van 27 november 2006 en 4 december 2006 (gedeeltelijk) gereageerd. Eiseres heeft haar standpunt nader onderbouwd bij brieven van 4 en 6 december 2006.

4. Het nadere onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 8 december 2006. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn in de aanhef genoemde gemachtigde. Tevens waren J. Bourik en M. Essebai, tolken Arabisch, ter zitting aanwezig. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiseres heeft het volgende relaas aan haar aanvraag ten grondslag gelegd. Eiseres en haar familie zijn shi'ieten. Zij woonden in soennitisch gebied. Vanaf 2004 werden eiseres en haar familie regelmatig lastiggevallen door groeperingen die haar verzochten hun woning te verlaten omdat zij heidenen en terroristen waren. Het werd eiseres onmogelijk gemaakt om de ceremoniën die aan haar geloof inherent waren uit te voeren. De groepering Al Tawhid Wal Jihad Fi Bilad Al-Rafidein - die onder Al Qaida valt - plakte brieven op de deur van hun woning. Hierin werden eiseres en haar familie van terrorisme en spionage beschuldigd en werden zij opgeroepen uit de wijk te vertrekken. In januari 2005 begon eiseres als receptioniste te werken voor het Iraaks Instituut voor Vrede. Dit instituut ondersteunt de Iraakse overheid. Het ontvangt diverse buitenlandse hoge functionarissen en ook stamhoofden en politici en geeft voorlichting aan de Iraakse bevolking. Daarnaast vervult het een rol bij de opsporing van westerse gijzelaars. Het instituut is twee maal doelwit geweest van gewapende aanvallen. In de periode voorafgaande aan de indiensttreding van eiseres waren reeds twee medewerkers van het instituut gedood. Sinds deze aanvallen werd het personeel van het instituut, waaronder eiseres, bedreigd. Via een dreigbrief werd eiseres - naast de bovengenoemde bedreigingen - nu ook wegens haar werkzaamheden voor het instituut met de dood bedreigd. Vanwege haar geloof werd zij voorts beschuldigd van verraad. Eiseres en haar familie hoorden stemmen die hen bedreigden en hen opriepen hun woning te verlaten en te vertrekken. In totaal zijn er ongeveer 25 dreigbrieven bij eiseres en haar familie bezorgd. De vader van eiseres heeft hiervan tot twee keer toe aangifte bij de politie in Bagdad gedaan, hetgeen echter geen oplossing bracht. Op 20 augustus 2005 hoorden eiseres en haar familie een explosie voor hun woning. Er werden twee handgranaten gegooid, op het balkon, dat naar beneden stortte, en in de tuin. Eiseres en haar familie zijn hun woning ontvlucht zodra zij dachten dat de kust veilig was. Tot 2 september 2005 hebben ze bij kennissen in ondergedoken gezeten. Vervolgens zijn ze naar Syrië gereisd. Eiseres is alleen doorgereisd naar Nederland.

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep op artikel 29 van de Vw 2000

1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
2. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
 - d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.
3. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen

reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

4. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna de Afdeling) behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn relaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die vaststelling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Dat geldt evenzeer voor de beoordeling door verweerder van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan de gestelde niet gestaafe feiten ontleende vermoedens.

Ook indien verweerder van oordeel is dat het asielrelaas op onderdelen aannemelijk gemaakt, dan wel geloofwaardig is, zal de rechter het oordeel van verweerder over de geloofwaardigheid van de andere onderdelen van dat relaas en de conclusies die verweerder daaraan verbindt voor de geloofwaardigheid van de op dat relaas gebaseerde gestelde vrees voor vervolging terughoudend dienen te toetsen.

5. Verweerder heeft eiseres het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen omdat zij toerekenbaar geen documenten ter vaststelling van haar reisroute en ter staving van haar asielrelaas heeft overgelegd. Eerst ter zitting heeft eiseres dit standpunt weersproken. Nu niet is gesteld dat, noch verklaard waarom, zij dit niet eerder naar voren heeft kunnen brengen, zal de rechtbank het ter zitting ingenomen standpunt van eiseres wegens strijd met de goede procesorde niet bij de beoordeling van het beroep betrekken. Verweerders standpunt inzake de toerekenbaarheid van de documentloosheid moet derhalve onbestreden worden geacht. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dient vervolgens van het relaas van eiseres een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

6. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat niet geloofwaardig wordt geacht dat eiseres gegronde vrees heeft voor vervolging of een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder gelooft niet dat de gestelde bedreigers pas na een jaar tijd en na 25 dreigbrieven actie ondernamen. Voorts wil verweerder, zoals ter zitting gesteld, wel aannemen dat de gestelde explosie heeft plaatsgevonden, maar volgt hij niet het door eiseres daaraan ontleende vermoeden dat de explosie specifiek op haar was gericht. Immers, niet is aannemelijk gemaakt dat de bedreigers achter de explosie zaten. Eiseres stoelt haar vermoeden enkel op de omstandigheid dat zij vlak voor de explosie stemmen van onbekende mannen zou hebben gehoord. Dit is onvoldoende om te kunnen concluderen dat er een causaal verband bestaat tussen de ontvangen dreigbrieven en de explosie.

7. Eiseres heeft hiertegen aangevoerd dat de aanslag, anders dan de vele aanslagen die thans in Irak op straat plaatsvinden, duidelijk op de woning van eiseres was gericht. Hoewel eiseres niet met zekerheid kan zeggen wie de aanslag heeft gepleegd, meent zij dat dit niet betekent dat zij daarom niet te vrezen zou hebben voor vervolging. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat in Irak terroristische groeperingen actief zijn die zich richten op personen met een afwijkende politieke dan wel religieuze opvatting. In het bijzonder richten deze aanslagen zich op personen die samenwerken met de interimregering en de Multi National Force. Gelet op de werkzaamheden van eiseres, alsmede haar geloofsovertuiging, en gezien tegen de achtergrond van de mensenrechtensituatie in Irak, kan niet worden volgehouden dat het geweld dat eiseres heeft ondervonden niet tegen haar was gericht.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen geloof wordt gehecht aan het door eiseres gestelde vermoeden dat de aanslag op haar was gericht. Daarbij heeft verweerder van belang mogen achten dat eiseres haar vermoeden, dat de aanslag (mogelijk) is gepleegd door de groepering die ook de dreigbrieven heeft geschreven, op geen enkele wijze heeft onderbouwd dan wel nader geconcretiseerd. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen vinden dat eiseres het door haar gestelde verband met de ontvangen dreigbrieven niet aannemelijk heeft gemaakt.

9. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

10. Gelet op het overwogene in III.8 heeft eiseres evenmin aannemelijk gemaakt dat zij bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zoals dat artikel thans in Nederland wordt toegepast. Derhalve heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

11.1 Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

11.2 Verweerder heeft zich in het voornemen, dat in het bestreden besluit als herhaald en ingelast is beschouwd, op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Daartoe heeft verweerder verwezen naar zijn brief van 20 januari 2006 aan de Tweede Kamer over het besluit het categoriale beschermingsbeleid voor Centraal-Irak te beëindigen. De Tweede Kamer heeft ingestemd met de voorgestelde beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen redenen zijn om over te gaan tot het opnieuw invoeren van genoemd beleid voor Centraal-Irak. Ter nadere onderbouwing van zijn standpunt heeft verweerder bij brief van 4 december 2006 nog gewezen op de uitspraak van de Afdeling van 22 november 2006 (nr. 200607561/1).

11.3 Eiseres heeft aangevoerd dat ten aanzien van de vraag welke rol het beleid van de andere landen van de Europese Unie (hierna: EU) speelt, verweerder tot september 2005 het beleid voerde dat werd onderzocht of in de ons omringende landen met een grote asielpopulatie zoals Duitsland, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Zweden gedwongen terugkeer plaatsvond. Ingevolge het huidige beleid wordt bij de beoordeling acht geslagen op de mate van homogeniteit van het beleid tussen andere landen. De Afdeling heeft in de uitspraak van 3 juli 2006 ten onrechte gemeend dat hiermee een beleid van categoriale bescherming wordt bedoeld. Voorts had verweerder het beleid van Zweden bij zijn beoordeling moeten betrekken, nu Zweden een beleid kent dat zich laat vergelijken met het Nederlandse beleid van categoriale bescherming. Thans lijkt ook België een beleid te voeren vergelijkbaar met ons beleid van categoriale bescherming en kent ook Duitsland, uiteindelijk, verblijfsvergunningen toe aan Irakezen, zodat niet langer gezegd kan worden dat sprake is van een eenduidig beleid in de ons omringende landen.

11.4 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling moet de vraag, of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder, in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader; daarbuiten dient de rechter de beoordeling van verweerder te respecteren.

11.5 In het licht van dit toetsingskader, dat verweerder een ruime beoordelingsmarge laat, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder, door zich in belangrijke mate te baseren op

het in de ons omringende landen van de EU gevoerde beleid, niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen om geen beleid van categoriale bescherming voor Centraal-Irak te voeren.

Dat verweerder het beleid van Zweden in dat verband niet bij zijn beslissing heeft betrokken, valt binnen de hem toekomende beoordelingsmarge en kan reeds daarom niet tot de conclusie leiden dat het besluit van verweerder tot afschaffing van het beleid van categoriale bescherming in Irak onzorgvuldig tot stand is gekomen. Dat ook het beleid van Zwitserland bij het besluit van verweerder is betrokken wekt wellicht bevreemding - immers, Zwitserland is geen EU-lidstaat - maar maakt dit oordeel niet anders.

Op grond van de door eiseres ingebrachte stukken constateert de rechtbank dat België thans een beleid voor asielzoekers uit Irak lijkt te voeren dat vergelijkbaar is met een beleid van categoriale bescherming. Het is evenwel aan verweerder om dit gegeven bij een eventuele heroverweging van het beleid inzake asielzoekers uit Irak te betrekken. Datzelfde geldt ten aanzien van de omstandigheid dat Duitsland thans, naar eiser stelt, weer vergunningen verleent aan Iraakse asielzoekers, wat daarvan ook zij.

11.6 Gelet hierop leveren de voorgedragen beroepsgronden geen grond op voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt.

Ten aanzien van het beroep op Richtlijn 2004/83/EG

12.1 Eiseres heeft zich beroepen op artikel 15, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de Richtlijn).

12.2 De rechtbank ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of de omstandigheid dat de implementatietermijn als bedoeld in artikel 38 van de Richtlijn ten tijde van het bestreden besluit nog niet was verstreken, eraan in de weg staat dat eiseres zich op de Richtlijn beroept.

12.3 Eiseres heeft in dit verband betoogd dat het gemeenschapsrecht er niet aan in de weg staat dat de nationale rechtbanken reeds voor het verstrijken van de implementatietermijn het nationale recht, voor zover mogelijk, lezen in overeenstemming met het gemeenschapsrecht. Eiseres verzoekt de rechtbank aan het principe van de zogenoemde verzoenende interpretatie toepassing te geven. Voorts heeft eiseres aangevoerd dat de lidstaten zich voor het verstrijken van de implementatietermijn moeten onthouden van het nemen van maatregelen die de doelen van de richtlijn ernstig in gevaar brengen. Eiseres meent dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid inzake Irak een dergelijke maatregel betreft. In dat geval heeft artikel 15, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, van de Richtlijn direct effect.

12.4 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres zich niet op de Richtlijn kan beroepen, omdat ten tijde van het bestreden besluit de implementatietermijn van de Richtlijn nog niet was verstreken en binnen die termijn een beroep van burgers op de Richtlijn niet mogelijk is. Verweerder verwijst in dit verband naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) en naar een uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats van 16 november 2005 (JV 2006, 28).

12.5 Volgens vaste rechtspraak van het HvJEG kunnen particulieren in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover een lidstaat, wanneer deze hetzij heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Voorts dient de lidstaat zich gedurende de omzettingstermijn te onthouden van maatregelen die de verwezenlijking van het door de richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden brengen.

12.6 Voorts is van belang dat, gelet op het Nederlandse procesrecht ter zake, het bestreden besluit dient te worden beoordeeld naar de stand van zaken zoals deze ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was.

12.7 Vastgesteld wordt dat voor 10 oktober 2006, de einddatum van de implementatietermijn, geen aanpassingen van de Vw 2000 en/of het Vreemdelingenbesluit 2000 hebben plaatsgevonden ter implementatie van de Richtlijn.

12.8 Naar het oordeel van de rechtbank dient daarnaast te worden onderscheiden de situatie dat de lidstaat gedurende de omzettingstermijn weliswaar nog geen omzettingshandelingen heeft verricht, maar wel maatregelen heeft genomen die de verwezenlijking van het door de Richtlijn voorgeschreven resultaat mogelijk ernstig in gevaar zouden kunnen brengen. Indien een dergelijke situatie zich voordoet is niet uit te sluiten dat een rechtstreeks beroep op een richtlijn bepaling, waarvan de verwezenlijking door de desbetreffende maatregelen in gevaar kan worden gebracht, tot de mogelijkheden behoort.

12.9 Eiseres heeft betoogd dat deze situatie zich thans voordoet nu de afschaffing van het beleid van categoriale bescherming voor Irak moet worden beschouwd als een dergelijke maatregel. De rechtbank ziet zich aldus eerst gesteld voor de vraag of de Richtlijn, in het bijzonder artikel 15, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, tot doel heeft een bescherming te bieden die vergelijkbaar is met het beleid van categoriale bescherming als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

12.10 Anders dan eiseres ziet de rechtbank geen verband met de d-grond van artikel 29 van de Vw 2000. De tekst van artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn, zeker waar gesproken wordt van een individuele bedreiging, geeft geen aanknopingspunten om een verband met een systeem van categoriale bescherming aannemelijk te achten. Daarnaast zegt overweging 9 van de Preambule met zoveel woorden dat onderdanen van derde landen of staatlozen die op het grondgebied van de lidstaten mogen verblijven om redenen die geen verband houden met een behoefte aan internationale bescherming, maar op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, niet onder deze Richtlijn vallen. Het enkele feit dat in België, naar uit de door eiseres overgelegde stukken valt op te maken, is gekozen voor een met het categoriaal beschermingsbeleid vergelijkbaar systeem, doet daar niet aan af, mede omdat de Belgische autoriteiten de expliciete keuze hebben gemaakt om het individualiseringsvereiste te laten vallen.

12.11 De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat geen sprake is van een situatie waarin de Nederlandse Staat maatregelen heeft genomen die de verwezenlijking van het door de Richtlijn voorgeschreven resultaat mogelijk ernstig in gevaar zouden kunnen brengen.

12.12 Voorts is de rechtbank van oordeel dat de jurisprudentie van het HvJEG ook overigens voor de hier aan de orde zijnde situatie onvoldoende aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat particulieren al tijdens de omzettingstermijn van de Richtlijn een beroep kunnen doen op bepalingen van de Richtlijn.

12.13 Ten aanzien van de vraag of het beroep van eiseres op de Richtlijn, nu de implementatietermijn is verstreken, op grond van artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken, overweegt de rechtbank dat deze bepaling geen betrekking heeft op de situatie dat het recht wordt gewijzigd.

12.14 Gelet op het voorgaande kan eiseres naar het oordeel van de rechtbank geen beroep doen op de Richtlijn, zodat het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, van de Richtlijn niet slaagt.

13. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

14. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

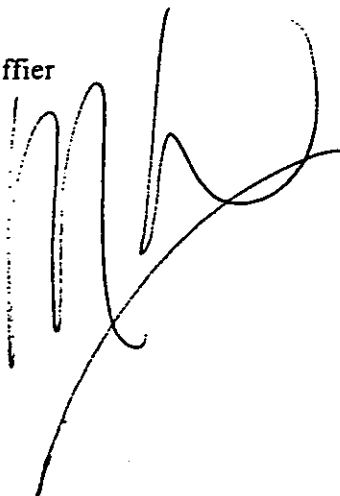
IV. BESLISSING

De rechtbank

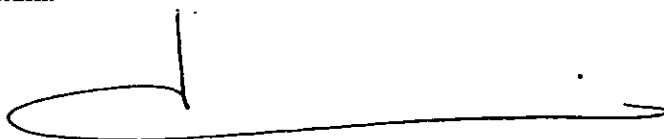
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 26 januari 2007 door mr. J.P. Smit, voorzitter, en mrs. P.H.M. Kuster en H.J.M. Baldinger, rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.E. Kolk, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier



De voorzitter



Afschrift verzonden op: 26 JAN. 2007

Conc.: MK/JS/PAK/DB
Coll: LFF
D: B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.



VERMELI & MONS ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1114 8	23 FEB 2007
ZAACNR.	13597
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

MR M.J. MONS
MR A.A. VERMELI
ADVOCATEN EN PROCUREURS
STATIONSWEG 137, 2515 BM DEN HAAG
TELEFOON 00 31 (0)70-3805732
FAX 00 31 (0)70-3803597
INTERNET WWW.ADVOCATENCENTRUM.NL

Raad van State
Afd. Bestuursrechtpraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Den Haag, 23 februari 2007

verzending: per fax 070-3651380 (enkelvoud) en per post (tweevoud)

Betreft: / Min.v.J./IND
mijn kenmerk: 20070045; uw kenmerk: (nieuw hoger beroep)
toevoeging: aangevraagd

Geeft eerbiedig te kennen:

, hierna te noemen: wonende aan de
geboren op , van
 Iraakse nationaliteit, die voor deze zaak domicilie kiest aan het
kantooradres van haar gemachtigde, mr M.J. Mons, advocaat en procu-
reur, kantoorhoudend aan de Stationsweg 137, 2515 BM 's-Gravenhage,
die, naar de gemachtigde hierbij verklaart, door bepaaldelijk
is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de
uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amster-
dam, van 26 januari 2007 onder nummer AWB 06/25287, waarvan een
afschrift hieraan gehecht wordt (bijlage 1):

1. Verweerder in de zaak is, als de ontwikkelingen m.b.t. de
verdeling van taken en de benamingen van de bijbehorende bewindspers-
onen goed heeft gevolgd, intussen geworden de Staatssecretaris van
Justitie, zetelend te 's-Gravenhage.

2. Grief.

Tegen de uitspraak voert de volgende grief aan:

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder punt 12.13 van de uit-
spraak:

*"Ten aanzien van de vraag of het beroep van eiseres op de Richtlijn, nu de implementatietermijn is
verstreken, op grond van art. 83, eerste lid, van de Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep kan worden
betrokken, overweegt de rechtbank dat deze bepaling geen betrekking heeft op de situatie dat het recht wordt
gewijzigd."*

Toelichting

a. legt als bijlage 2 hierbij over de uitspraak van de Recht-
bank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 26 januari
2007 onder nummer AWB 06/50100. Deze uitspraak is van gelijke datum
als die van Baiwi en dat geldt ook voor de verzenddatum.

Daaruit volgt dat de termijn voor hoger beroep in die zaak gelijkloopt met de termijn daarvoor in de zaak van zodat nog niet vast staat of deze uitspraak in stand zal blijven.

In de uitspraak komt de rechtbank in punt 5.18 tot de conclusie dat richtlijn 2004/83/EG niet, althans niet zonder nadere implementatie, in de Nederlandse wetgeving kan worden gelezen, dat de Staat der Nederlanden terzake in gebreke is gebleven zodat een rechtstreeks beroep op de richtlijn gedaan kan worden en, tenslotte, in 5.21 van de uitspraak, dat het besluit derhalve een deugdelijke motivering ontbeert. Uitgaande van de juistheid en het instandblijven van de als bijlage 2 overgelegde uitspraak, concludeert dat haar beroep gegrond zou zijn verklaard indien de rechtbank van mening zou zijn geweest dat art. 83, eerste lid, Vw 2000 het door haar gedane beroep op gemelde richtlijn wél mogelijk maakte.

is van mening dat art. 83, eerste lid, zulks mogelijk maakt, dat de rechtbank derhalve ten onrechte tot de door deze grief bestreden conclusie komt en zij merkt daartoe nog het volgende op.

b. Het is bekend dat de opvatting van de rechtbank over art. 83, eerste lid Vw 2000 is gebaseerd op rechtspraak van uw afdeling strekkende tot gelijkstelling van dat artikel aan de criteria die worden gehanteerd t.a.v. art. 4:6 Awb. Het is ook bekend dat bij de opvatting terzake van uw afdeling kanttekeningen zijn geplaatst die zij, verwoord als volgt en samengevat tot de hare maakt ten betoeg dat het door haar gedane beroep op gemelde richtlijn door de rechtbank wel beoordeeld kon en moest worden:

1. De wetgever heeft met dat artikel nu juist beoogd mogelijk te maken dat 'feiten en omstandigheden' die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, worden meegenomen door de rechtbank bij de beoordeling, zulks ter voorkoming van het anders opnieuw moeten indienen van een aanvraag toelating.

Uitgaande van de juistheid en het instandblijven van de hierbij als bijlage 2 overgelegde uitspraak volgt daaruit dat een eventuele herhaalde aanvraag van niet op basis van art. 4:6 Awb kan worden afgedaan door het bestuur, waarmee dan het precies het resultaat wordt bereikt dat de wetgever uitdrukkelijk wenste te voorkomen middels art. 83 Vw 2000.

2. Door wél rekening te houden met een wijziging van het recht wordt het gevaar voorkomen, althans, tenminste, verminderd, dat de uitvoering van een, door wijziging van het recht achterhaalde, beschikking leidt tot schending van het recht.

Op bovenstaande gronden vraagt haar hoger beroep gegrond te verklaren met verdere beslissingen als daaruit, in goede justitie oordelend, voortkomen, waaronder, naar het inzicht van , een beslissing m.b.t. de proceskosten voor beide instanties.

gemachtigde
(M.J. Mons)